

THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
www.stnicholaschurch.net

- Mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae” care și-au achitat cu regularitate datoriile către biserică în anul 2020.
- Totodată adresăm rugămintea de a-și reînnoi membría acelor care au întârziat s-o facă. Fiecare parohian care participă la viața liturgică și socială a bisericii trebuie să fie un membru în good standing.
- Deasemenea, dorim să-i încurajăm din toată inima pe toți cei care doresc să devină membri ai bisericii noastre asigurându-i că sprijinul lor este foarte apreciat. Ne bucurăm să-i primim în marea familie a Bisericii Sfântul Nicolae și le spunem: **“HRISTOS ESTE ÎN MIJLOCUL NOSTRU”**

PROGRAMUL LITURGIC ÎN PERIOADA 18-31 IANUARIE 2021

Vineri 22 Ianuarie:

Acatistul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Sâmbătă 23 Ianuarie:

Sfânta Liturghie și Parastas ..... 9.00 AM

Duminică 24 Ianuarie:

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Cateheza "Sfintele Taine" ..... 11.30 AM

Vineri 29 Ianuarie:

Vecernie și Litie ..... 6.00 PM

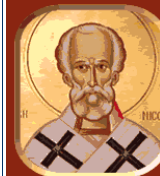
Sâmbătă 30 Ianuarie: **Sfintii Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan**

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Duminică 31 Ianuarie:

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

MEMBRII PAROHIEI "SFÂNTUL NICOLAE" SUNT INVITAȚI SĂ PARTICIPE LA ADUNAREA GENERALĂ PAROHIALĂ DUMINICĂ, 31 IANUARIE 2021, DUPA SFÂNTA LITURGHIE

Cuvant de invatatura

La duminica celor zece leprosi

Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?” Spune o veche istorioară că odată s-au adunat la un ospăț toate virtuțile: bunătatea, milostenia, răbdarea, înfrânarea; și era o desfătare să le vezi cum se bucurau împreună, ca niște bune prietene ce erau. Numai două dintre ele se priveau ca niște străine, nu se văzuseră niciodată. Ele erau binefacerea și recunoștința. Povestirea ne arată cu pildă că aceste două virtuți se întâlnesc foarte rar, că binefacerea aproape totdeauna este lipsită de recunoștință. Acest lucru ne arată și pilda celor zece leproși din evanghelia de astăzi.

Mântuitorul trecea pe lângă un sat și L-au întâmpinat de departe zece bărbați bolnavi de lepră, care strigau: „Iisuse, învățătorule, miluiește-ne!” Mântuitorul i-a trimis să se arate preoților, precum porunca legea, iar ei mergând, pe cale s-au tămăduit, dar din zece, numai unul s-a întors să mulțumească binefăcătorului său.

Lepra este o boală foarte grea și nevindecabilă până astăzi. Omul bolnav de lepră putrezește pe picioare, bucată cu bucată, până ce moare. În vechime, cei bolnavi de această îngrozitoare boală erau izgoniți din casele lor și din sate și trăiau prin peșteri și prin locuri

puștii, iar când vedeau pe cineva, trebuiau să strige de departe „Necurat, necurat!” ca să nu se apropie. Dacă cineva se simțea mai bine, trebuia să se arate preoților și numai prin adevărea acestora se puteau întoarce în casele lor. De aceea și leproșii din Evanghelia strigă de departe și Mântuitorul îi trimite să se arate preoților.

Care putea fi mai mare fericire ca această vindecare? Din osândit morții, să te vezi iarăși sănătos și reîntors la viață, din izgonit a locui cu sălbăticiunile, să te poți reîntoarce între oameni, în familie, la cei dragi? Și totuși pentru o atât de mare binefacere, numai unul din cei zece leproși se întoarce să mulțumească. Nu te revoltă oare nesimțirea celor nemulțumitori? Cine nu-i osândește? Mântuitorul nu cerea niciodată mulțumire pentru binefacerile Sale, ba adesea porunca celor tămăduiți de boale să nu spună nimănui minunea. Dar de data aceasta nici El nu a mai putut răbda: „Oare nu zece s-au curățit, dar ceilalți unde sunt? Nu s-a găsit sa dea slavă lui Dumnezeu decât acesta?” A cerut de data aceasta și Domnul Hristos mulțumită, nu că ar fi avut nevoie de ea, ci pentru ca să ne învețe pe noi că recunoștința este o datorie și să ne arate că Lui îi place și răsplătește pe cei recunoscători.

Recunoștința este o datorie. Viața noastră este strâns legată de a altor oameni: de părinții, de rudeniile, de înaintașii, de generațiile care au trăit înaintea noastră și de la care am moștenit tot ceea ce avem: biserică, școală, tradiții, învățătură, credință. Noi nu am putea trăi fără alții și fără bunurile moștenite de la alții. Putem oare să nu fim recunoscători față de ei? Țara cinstește pe eroii ei, pe învățații, pe conducătorii, pe fiii ei vrednici; le ridică monumente, numele lor le dă localităților... Și pe bună dreptate, pentru că tot ceea ce avem și suntem noi, datorăm în cea mai mare parte altora. De aceea, recunoștința este o datorie: e cuviincios, e cinstit, e uman să recunoaștem acest lucru. De aceea suntem datori cu multă recunoștință față de toți cei ce s-au ostenit în vreun fel la formarea și creșterea noastră. Mai întâi părinților, care ne-au născut, ne-au crescut și au purtat grijă de creșterea noastră. Pe urmă învățătorilor noștri: preotului, care ne-a născut duhovnicește și poartă grijă de mântuirea noastră; profesorilor, care ne-au ajutat să ne facem un rost în viață și tuturor binefăcătorilor noștri.

Dar odată cu cetățeni ai Țării, noi suntem și fii ai Bisericii. Purtăm numele unui sfânt, care mijlocește la Dumnezeu pentru noi și am primit o mare zestre duhovnicească de la înaintașii noștri: Sfintele

slujbe, cărțile de învățătură sufletească pe care Sfinții Părinți ai Bisericii ni le-au agonisit cu multă osteneală și cu preț adesea de sânge, și pe care noi le folosim de-a gata și ne mântuim cu ajutorul lor. Oare putem fi noi nepăsători față de acești mari binefăcători ai noștri, care sunt Sfinții? De aceea, Sfânta Biserică zilnic ne pune înaintea pomnirii lor și ne îndeamnă să-i cinștim cu cântări de laudă și rugăciuni de mulțumire, ca unii care de mari daruri ne-am învrednicit și ne învrednicim de-a pururi a primi de la dânșii. Dar ce vorbesc de sfinți? Ei au fost oameni ca și noi. Cine însă ne-a dat viața, căci puteam să nu fi existat niciodată? Cine ne-a dat sănătatea și toate bunătățile lumii în care trăim? De aceea, cea mai mare mulțumire se cuvine în primul rând să o aducem lui Dumnezeu, dătătorul tuturor bunătăților. Marele Părinte al Bisericii, Sfântul Vasile cel Mare, nedumerindu-se ce am putea noi răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă, înșiră astfel mulțimea bunătăților revărsate de Dumnezeu asupra noastră: „Dintru neființă ne-a adus, cu cuvânt ne-a cinstit, ne-a dat hrană din pământ, ne-a dat dobitoacele spre slujire, pentru noi a făcut ploile, pentru noi soarele, plaiul și câmpia pentru noi s-a împodobit; pentru noi curg râurile, pentru noi izvoarele; marea și bogățiile cele din pământ, desfătările cele din toate părțile, toată zidirea și toate bogățiile ei pentru noi s-au făcut. Dar de ce să pomenesc numai pe cele mici? Pentru noi Dumnezeu a petrecut între oameni; pentru trupul cel stricat, Cuvântul trup S-a făcut și S-a sălășluit între noi, către cei robiți a venit izbăvitor, pentru cei ce ședeau într-o întuneric a venit soarele dreptății; pe Cruce S-a ridicat Cel fără patimă; la moarte s-a adus Viața, la iad Lumina, învierea pentru cei căzuți; Duhul înfierii, împărăția Cerurilor, făgăduințele cununilor și toate celelalte, care nu este cu lesnire a le număra. Deci ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă? (Psalmul 115, 3).

De aceea, Apostolul Pavel ne poruncește: „Pentru toate mulțumiți, totdeauna mulțumiți, căci aceasta este voia lui Dumnezeu într-o Iisus Hristos spre voi” (1 Tesaloniceni 5, 18).

Bine, poate va zice cineva, mulțumesc lui Dumnezeu pentru sănătate, pentru cutare binefacere primită; dar când sunt bolnav, când mi-a murit cineva din casă, când mi-a mâncat lupul o vită, atunci cum să mulțumesc? Înțelegerea este îngustă, necreștinească, nedeplină. Când ești bolnav și doctorul îți dă o doctorie amară sau îți face o

operație dureroasă, oare nu-i mulțumești după ce te-ai făcut sănătos? Ba, de multe ori îi plătești și foarte scump.

Dumnezeu totdeauna, mai mult decât noi înșine, ne voiește fericirea și mântuirea noastră. Dar fiindcă noi cu greu ascultăm cuvântul lui părintesc, El trebuie să folosească uneori, precum zice Psalmistul, toiagul și varga, ca măcar cu sila să ne facă binele pe care noi îl refuzăm. Neconținut Dumnezeu își revărsă bunătatea Sa peste noi, neconținut ne cheamă, ne îndeamnă, ne dăruiește tot binele și fără de El nu putem face nimic; de aceea și recunoștința noastră față de El trebuie să fie, cum spune Apostolul: totdeauna și pentru toate. De aceea și Marele Vasile ne îndeamnă ca toată rugăciunea noastră să o începem întâi cu lauda, cu mulțumirea, cu recunoștința și pe urmă cu cererea.

Lui Dumnezeu Ii place și răsplătește recunoștința. Dar oare cui îi este mai de folos recunoștința, celui ce o arată sau celui ce o primește? Când este vorba de oameni, amândurora. Deși când facem o faptă bună nu trebuie să așteptăm recunoștință, adică plată de la oameni, totuși ne bucurăm de recunoștință și aceasta ne dă curaj să facem și mai multă faptă bună. Recunoștința, însă, este de mare folos pentru cel ce o arată. Mai întâi el împlinește o datorie, datoria de a mulțumi pentru binele primit. Apoi recunoștința este o faptă bună, ea îl arată pe cel ce o face, om cu suflet bun, drept, cinstit; și cine dintre noi nu ar dori să fie socotit de semenii săi om bun și cinstit?

Dar oare Dumnezeu are trebuință de mulțumirea și recunoștința noastră? Se-nțelege că nu. „Tu ești Dumnezeu și bunătățile mele nu-Ți trebuiesc”, zice pe dreptate Psalmistul. Oare nu Dumnezeu le-a făcut pe toate și nu toate sunt ale Lui, pentru ce ar mai avea El nevoie de ceva din partea noastră. Mulțumire și recunoștință nu-I trebuie lui Dumnezeu, dar prin ele noi ne arătăm buna așezare a sufletului nostru și pe aceasta o voiește Dumnezeu. De aceea primește cu dragoste și răsplătește recunoștința ce I se aduce. Sfânta Scriptură ne dă mulțime de pilde în această privință.

Abel primise de la Dumnezeu turme de vite și el aduce din ele jertfa de mulțumire lui Dumnezeu. Și zice Scriptura: Dumnezeu a căutat spre Abel și spre darurile lui, adică le-a primit cu bucurie. După încetarea potopului, Noe, drept mulțumire pentru că se izbăvisese de înec, a adus lui Dumnezeu jertfa din toate animalele curate din corabie. Și zice iarăși Scriptura, Dumnezeu a mirosit cu bună

mireasmă jertfa lui Noe și l-a binecuvântat pe el și toată casa lui, pentru jertfa adusă.

De aceea și Mântuitorul în Evanghelia de astăzi muștră pe cei nemulțumitori: „Oare nu zece s-au vindecat, dar ceilalți nouă unde sunt?”, apoi răsplătește pe cel recunoscător. „Du-te, îi zice, credința ta te-a mântuit.” Pe lângă vindecarea de boală îi dă și încredințarea mântuirii.

Deci, dacă recunoștința este o datorie, dacă ea este o mare faptă bună și bineplăcută lui Dumnezeu, Care o răsplătește cu prisosință, apoi nu este nici o faptă mai urâtă decât nerecunoștința. Omul nerecunoscător este mai jos și decât animalele, pentru că animalele știm cu toții își arată recunoștința față de binefăcătorul lor. Poporul iudeu, popor ales de Dumnezeu pentru o înaltă slujire, a căzut din această mare cinste tocmai din pricina nerecunoștinței.

Am văzut într-o biserică din Ierusalim o icoană a Sfințelor Patimi ale Domnului Hristos. Slugile arhierilor lovesc cu pumnii în obrazul Domnului, iar El Se pleacă, parcă ferindu- Se de lovituri. Nu-i vine să creadă parcă ceea ce se întâmplă. „Poporul Meu, ce am făcut Eu ție și cu ce îmi răsplătești? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe morții voștri i-am înviat... Cum se poate o astfel de nerecunoștință!”

Dar oare noi, Israilul cel nou, creștinii, suntem mai recunoscători decât poporul evreu? Să vedem!

Iată, ne aflăm în locul cel sfânt, în Biserică, acasă la Domnul, Care ne-a chemat la ospățul Său de Taină. Am venit la El în vizită ca să-I adresăm cuvinte de mulțumire, de recunoștință, pentru că atâtea binefaceri am primit de la El. Dar cât de searbede, cât de absente și fără evlavie sunt vorbele și simțirile noastre! Stăm lângă El și privirile noastre rătăcesc cine știe unde; ne aflăm în jurul tronului Lui, dar noi dialogăm între noi despre lucruri așa de străine de Locul cel sfânt!... Și Domnul Se uită la noi cu mâhnire și nedumerire. Parcă nu-I vine să creadă. Cum se poate? Nici o privire iubitoare și recunoscătoare de la cei ce șed la Cina Mea, cărora Mă dau zilnic mâncare și băutură către viața

veșnică?

Iară suntem creștini, purtăm numele lui Hristos, ne laudăm cu El și cu Evanghelia Lui și profităm din plin de această deosebită cinste; ne adunăm în biserici și mănăstiri în Numele Lui, pentru dragostea Lui. Domnul ne-a iubit Iară măsură, până să-Și dea și viața pentru noi și

pentru toate acestea nu ne cere decât să avem dragoste între noi: „După aceasta vă vor cunoaște oamenii că sunteți ucenicii Mei...” Și totuși, câtă lipsă de dragoste, câtă dușmănie, câtă ură se află între noi creștinii. „Cum e posibil?”, se întreabă Domnul cu mâhnire și nedumerire.

Astfel prin tot ceea ce facem noi în viața noastră păcătoasă, între noi, în Casa Domnului, lovim cu pumnii nerecunoștinței în sfântul și dumnezeiescul obraz al Domnului Hristos, Care ne privește cu adâncă mâhnire, cu nespusă nedumerire. Parcă nu-i vine să creadă. Cum este cu puțință?!...

Recunoștința este o mare faptă bună. Inșă ea nu stă numai în cuvinte de recunoștință, ci trebuie arătată prin fapte.

Față de oameni, aducându-ne aminte de binefacerile primite și ajutând la nevoie pe binefăcătorii noștri. Mai ales copiii să se grijească de părinți la bătrânețe și la boală, iar când trec din viață să le facă rânduielile creștinești după datină. Dar cu câtă strângere de inimă trebuie să pomenim acest lucru, când vedem în toate zilele atâtea nerecunoștință, atâtea părinți bătrâni și bolnavi și neputincioși, uitați de copiii lor!

Față de Dumnezeu, oare mai este nevoie să o spun, când Biserica ne pune la îndemână atâtea comoară de rugăciune? Rugăciunile de seară și de dimineață; rugăciunile înainte și după masă, la începutul și la sfârșitul lucrului și în toate împrejurările vieții, ca să ducem mulțumire și recunoștință Binefăcătorului a toate. Dar nu numai atât.

Trebuie să ne arătăm mulțumirea și recunoștința și prin faptele creștinești de milostenie, de bunătate și dragoste față de aproapele; prin faptele bune față de noi înșine, adică prin curățenia și sfințenia vieții, prin împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, prin participarea la sfintele slujbe din Casa Domnului cu credință, cu dragoste și cu adâncă evlavie și mai ales prin pregătirea și apropierea cu vrednicie de Sfintele lui Hristos Taine, la Sfânta Liturghie, care este cea mai mare jertfa de mulțumire și de recunoștință adusă de om lui Dumnezeu. Și așa în tot ceea ce facem, să nu uităm niciodată îndemnul apostolesc: „Pentru toate mulțumiți, totdeauna mulțumiți!” Aceasta este voia Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine cinstea, mulțumirea și recunoștința în vecii vecilor. Amin.

Parintele Petroniu Tanase

Fericitii nebuni pentru Hristos

Sfantul Procopie, cel nebun pentru Hristos

Creștinismul a adus cu sine renașterea și înnoirea lumii vechi, după ce aceasta ajunsese să se descompună, secătuită de bătrânețe și sub presiunea unor forțe dizolvante, care îi veneau dinlăuntru. Cerescul foc al dragostei aruncat pe pământ de Mântuitorul (Lc. 12, 49) a făcut să se aprindă în inimile oamenilor, înăbușite de tirania simțurilor trupești, o nouă scânteie de viață, a făcut viu duhul în cei ce erau aproape morți prin greșelile lor (Efes. 2, 5) și, prin lucrarea harului, un mare număr de oameni a cunoscut o asemenea puternică râvnă spre evlavie, încât ea a devenit stihia de căpetenie a vieții lor spirituale, întreaga activitate a spiritului concentrându-se într-un efort continuu de răstignire a trupului, împreună cu patimile și cu poftele (Gal. 5, 24), de depășire a senzualității, de supunere a pornirilor naturii vătămate de păcat supremei legi spirituale, astfel încât, pe măsura puterilor sale, omul să sporească neconținut în duh, să trăiască, pe de-a-ntregul, în Dumnezeu și pentru Dumnezeu (Gal. 2,19).

Creștinismul, înnoind omul cel vechi (Col. 3, 10), făcându-l părtaș dumnezeieștii firi (II Ptr. 1, 4), a odrăslit multe fapte de desăvârșire, prin care creștinul se înalță moral până la suprema perfecțiune umană. În marea ceată a dreptilor, proslăvită de Sfânta noastră Biserică, nebunii pentru Hristos apar minunați întru sfinți, prin natura nevoinței lor și prin gradul înalt de jertfire de sine căreia i s-au încredințat. Pentru Hristos, ei nu s-au lepădat doar de lume și de cele ce sunt în lume (I In 2, 15), ci și de apropiații lor; s-au lepădat și de ceea ce este mai de preț în natura omului, în măsura în care aceasta îi este de trebuință creștinului, după cuvântul Apostolului: „Chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel dinlăuntru trăiește în duh și se înalță moral”.

Nebunia intru Hristos este una dintre cele mai grele și mai mărețe nevoințe ale evlaviei creștine, pe care, din iubire de Dumnezeu și de oameni, au luat-o asupra lor unii dintre cei mai râvnitori binecredincioși creștini. Nebunia intru Hristos este o nevoință creștinească pe cât de rară, pe atât de anevoioasă și de înaltă, la care sunt chemați de Domnul Dumnezeu numai bărbați și femei dintre cei mai aleși, puternici cu trupul și cu sufletul. Acești slăviți nevoitori - asceți însuflețiți de o nestinsă râvnă și de o înflăcărată dragoste de Dumnezeu - au renunțat de bună voie nu doar la comoditățile și bunurile vieții pământești, ci și la toate avantajele vieții sociale, la cele mai apropiate legături de sânge și rudenie, au renunțat, în deplină cunoștință de cauză, și la ceea ce deosebește, în mod esențial, omul de celelalte ființe de pe pământ: modul obișnuit de utilizare a rațiunii, asumându-și, de bună voie, înfățișarea de om care nu este în toate mințile și, uneori, și de decăzut moral, care nu cunoaște nici decența, nici ruși nea și care își îngăduie chiar gesturi smintitoare.

Lipsiți, în aparență, de elementarul bun simț, renunțând la regulile general-acceptate ale comportamentului social cuviincios, luându-și drept pavăză propria lor nebulie, ei au săvârșit adesea și fapte de bravură

cetățenească, ia care, fie din teamă față de puternicii lumii acesteia, fie din rațiuni și considerente practice, nu se încumetau oamenii care se amăgeau crezându-se înțelepți (I Cor. 3, 18); pe lângă asta, nevoințele lor erau atât de mari, încât oamenii obișnuiți nu le-ar fi putut săvârși cu o asemenea reușită. Înălțându-și neconținut ochii minții și ai inimii către Dumnezeu, arzând necurmat cu duhul înaintea Lui, acești nevoitori, întocmai ca vechii proroci, râvnitori ai dumnezeieștii slave, nu se sfiau să arunce adevăruri usturătoare în ochii și în urechile puternicilor lumii, fie prin cuvânt, fie printr-o purtare neobișnuită. Pe oamenii trufași și puternici, dar nedrepți, care dăduseră uitării adevărul dumnezeiesc, îi demascau teribil, făcându-i să rămână trăsniți ca de fulger. Pe oamenii evlavioși și cu frică de Dumnezeu îi bucurau și îi mângâiau, asemenea unui soare de primăvară.

Nu rareori acești „nebuni” puteau fi întâlniți printre cei mai vicioși oameni ai societății, cei care treceau în ochii opiniei publice drept pierduți pentru totdeauna, din dorința de a-i îndrepta și a-i salva. Pe mulți dintre acești oropsiți îi aduceau pe calea adevărului și a binelui. Având darul prezicerii viitorului, nu rareori au făcut ca mânia lui Dumnezeu să nu se reverse asupra contemporanilor, a celor mai mulți, de la care aveau doar ponoase și dispreț. Liberi cu desăvârșire de orice legătură cu cele pământești, renunțând la orice fel de proprietate, neavând, de cele mai multe ori, nici măcar un loc unde să-și plece capul și, de aceea, supuși tuturor accidentelor unei vieți lipsite de locuință și de orice comoditate, acești aleși ai lui Dumnezeu înfăptuiau în existența lor, în mod real și chiar în litera ei, porunca Mântuitorului: „Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea?” (Mt. 6, 25) „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă” (Mt. 6, 33). Acești „părtași ai chemării cerești” (Evr. 3, 1) nu aveau pe pământ cetate stătătoare, ci și-o căutau pe cea ce va să fie, fiindcă, după cuvântul Apostolului, „chipul acestei lumi trece” (I Cor. 7, 31). Nu s-au potrivit cu veacul acesta (Rom. 2, 2), întreaga lor viață înfățișându-se, într-un fel, ca un protest împotriva atracției excesive a oamenilor către interesele pământești, vremelnice, ca o vie, pilduitoare aducere-aminte de supremul scop al vieții, de „partea cea bună”, care nu ni se va lua (Lc. 10,41).

Cercetând felul de viață al nebunilor pentru Hristos, am putea crede că sunt niște oameni nefericiți, osândiți să împărtășească amara soartă a demenției. Nesocotind practicile îndeobște acceptate ale lumii, neluând în seamă regulile sociale și, în unele cazuri, înseși hotărârile Bisericii, toate acestea îi vor fi exclus, de bună seamă, din ordinea comună a existenței. Acești oameni păreau veniți dintr-o altă lume, socotind că nu le era de trebuință să știe și să practice ceea ce în accepția generală reprezintă exigențele elementare ale vieții pe acest pământ. Trăind în trup, se socoteau pe sine ca și când nu ar fi avut trup sau s-ar fi găsit într-un trup străin.

Asemenea dumnezeiescului Pavel, care se entuziasma atât de patria cerească, puteau spune și ei că nu se știau a fi „fie în trup, fie în afară de trup” (1 Cor. 12,3). Părea că hrana, îmbrăcămintea, casa nu reprezentau pentru ei trebuințe esențiale, necesități determinate de apartenența la un mod de viață normal. Nu mâncau zile întregi și uneori chiar săptămâni, iar dacă totuși luau ceva în gură, se limitau la hrana pe care o primeau de la oamenii evlavioși, căci de la alți oameni nu primeau sau, dacă primeau ceva, dădeau îndată altora. Drept îmbrăcămintă foloseau vechituri, zdrențe și nu de puține ori renunțau și la acest sărman acoperământ al goliciunii lor. În locuințele oamenilor intrau rar, de cele mai multe ori nefiind primiți; cea mai mare parte a vieții și-o petreceau sub cerul liber, prin piețele și ulițele orașelor, pe la ușile sau prin curțile bisericilor, prin cimitire, uneori chiar șezând pe o grămadă de gunoi, suferind de frig, de foame, de ger și de arșiță, expuși de fiecare dată la tot soiul de calamități naturale, suferind de toate privațiunile legate de modul de viață rătăcitor.

Astfel, despre un ascet din Egipt, Visarion, „cel nebun pentru Hristos”, citim în Patericul egiptean: „Viața cuviosului era - după cum mărturisesc ucenicii lui - asemenea aceleia a păsărilor cerului, sau a peștilor, sau a unui animal, fiindcă petrecea tot timpul fără tulburare și fără grijă. Nu-i stătea gândul la o casă, nu-și dorea să aibă o țarina, nu jinduia după desfătări, după un adăpost, după cărți. Se arăta pe de-a-ntregul slobod de orice grijă trupească, se hrănea cu speranța în viitor și se întărea mereu, luându-și drept scut credința. Asemenea unui om căzut în robie, răbda oriunde s-ar fi aflat, aici ori dincolo... Răbda frigul și goliciunea, răbda arșița soarelui, aflându se în orice timp sub cerul liber. Se ascundea, ca un fugar, în stâncile pustiei, plăcându-i să hălăduiască adesea prin ținuturile nisipoase, cele fără de sfârșit și în care nu era țiipenie de om, umbla ca și cum ar fi plutit pe mare. Dacă i se întâmpla să ajungă la locuri uncie întâlnea viața de sine (idioritmică), după rânduiala chinoviilor, se așeza în fața porții, plângea și suspina asemenea corăbierului căruia i s-a scufundat corabia și pe care valurile l-au aruncat la mai.

Uneori câte un frate dădea peste el acolo, îl vedea șezând ca un cerșetor vântură-lume și se apropia de el, întrebându-l cu compătimire: «De ce plângi ? Dacă duci lipsă de ceva, spune-ne și îți vom da, după puteri, numai fă bine și intră. Vom împărți masa de obște cu tine, vei prinde putere». Cuviosul Visarion răspundea: «Nu pot să rămân sub adăpost până nu-mi voi găsi averea. În felurite chipuri, lipsit am fost de o imensă avuție. Pirații m-au luat în robie, corabia mi s-a scufundat, m-am lipsit de slava neamului meu, din om cu vază am ajuns un nimeni». Dacă fratele, înduioșat până la lacrimi de spusele lui, se ducea să-i aducă o pâine, pe care dându-i-o îi spunea: «Primește aceasta, părinte, iar celelalte ți le va da Dumnezeu înapoi, după câte mi-ai spus, și locul în care te-ai născut și ai trăit, și slava neamului tău, și bogăția», atunci bătrânul plângea și mai cu foc, se tânguia cu și mai mare glas, adăugând: «Nu cred

că putea-voi găsi ceea ce, pierzând, caut acum. De răbdat însă aş putea răbda oricât și orice, fiindcă simt asupra mea în fiecare zi o primejdie de moarte. Și pentru că din pricina nenumăratelor mele necazuri nu-mi găsesc nicum liniște, simt nevoia ca întreaga viață să mi-o petrec în necurmata pribegie.»”

Orice faptă de desăvârșire creștină care presupune jertfire de sine implică, într-un fel sau altul, renunțări și privațiuni. Nu-i este ușor unui om înclinat spre satisfacții senzuale să renunțe la ele, să-și istovească trupul prin post și prin abstenență. Nu-i vine ușor nici unui împătimit de bogăție să-și dăruiască averea și să trăiască în sărăcie, după Evanghelie. Nici omului deprins a rrăi în glorie și în onoruri nu-i va fi lesne să se piardă în anonimat. Dar ca să renunți la cea mai frumoasă podoabă a firii omenеști - rațiunea așa cum vedem că renunță nebunii pentru Hristos, oricăruia dintre noi i se va părea, de bună seamă, cea mai grea faptă de asceză, o renunțare care nu poate fi asemănată cu nici una dintre toate celelalte, prin care omul se lipsește de bună voie de ceva. In rațiune Dumnezeu a pus acea particularitate esențială care reproduce în om însuși chipul Său (Efes. 4,22-23).

De aceea renunțând la rațiune, la acest „nobil dar al cerului”, fără de asemănare în întreaga lume văzută, omul pierde totul, tot ceea ce reprezintă adevărata sa măreție și demnitate. Iar atunci când ești întreg la minte - fiindcă nebunii pentru Hristos erau înțelepți în toată puterea cuvântului, după cum zice Apostolul „Nimeni să nu se amăgească. Dacă i se pare cuiva dintre voi că este înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să fie înțelept” (I Cor. 3, 18) - să iei asupra-ți înfățișare de smintit, poate fi oare un sacrificiu mai mare decât acesta? De cele mai multe ori, ca să nu spunem întotdeauna, omul se simte mult mai lovit în onoarea și în sensibilitatea sa atunci când cineva îl face nebun decât atunci când i se spune că e imoral. Istoria omenirii ne arată că în toate timpurile s-au sacrificat „pe altarul rațiunii”, de bunăvoie, nenumărate vieți, că acele vieți s-au irosit fără să le pese că eforturile depuse „de dragul” rațiunii se împuținau și slăbeau cu trecerea fiecărei zile. De ce oare este gata omul să facă atâtea sacrificii „de dragul” capacităților sale intelectuale? De ce i se acordă rațiunii, minții, o cinstire deosebită? Pentru că forța rațiunii este, în conștiința noastră, cea mai la îndemâna omului pentru eforturile sale de instruire și dezvoltare, pentru că ea demonstrează, mai bine decât orice, noblețea naturii spirituale a omului.

De aceea putem înțelege cât de greu și cât de chinuitor trebuie să-i fie omului întreg la minte să se arate pe sine ca unul lipsit de cea mai rudimentară rațiune, să se poarte, de-a lungul întregii vieți, asemenea unuia care și-a pierdut mințile. Cât de penibil și de dureros este să vezi un om ieșit din minți, nebun de-a binelea! Unul în care lumina minții s-a stins; prin natura lucrurilor, un nebun nu se deosebește cu nimic de un animal lipsit de judecată. Dar este de o mie de ori mai dureros pentru inima unui om sensibil să vadă un nebun pentru Hristos. Fiindcă acesta nu este unul dintre acei nefericiți demenți care duc, poate fără să-și dea

seama, o viață mizeră, începută și terminată în cea mai mare parte sub protecția unor oameni caritabili și făcători de bine. Să ni-i închipuim însă pe acei oameni, cu deplină conștiință de sine, dar care sunt dați deoparte și respinși, la modul aproape general, să ne gândim de câte obstacole s-au lovit ei în viață.

Trăind în societate, rămâneau tot atât de singuri ca și cei ce viețuiau în cele mai sălbatice pustietăți. Sufletul lor, animat de cele mai înalte gânduri și de simțiri sfinte, rămânea, în cea mai mare parte, pecetluit pentru alții din pricina „votului” dat nebuniei întru Hristos. In condițiile unei asemenea vieți ieșite din comun, probabil că nu multora le-a fost dat, cât timp au trăit, să găsească un om față de care să-și deschidă sufletul, să-și destăinuie simțămintele, să mai schimbe un gând și prin aceasta să arate că nu sunt așa cum îi vede și îi consideră lumea, că îl cunosc pe Dumnezeu, că își cunosc frații întru Hristos și se roagă pentru ei.

In cel de-al treilea deceniu al secolului al XIX-lea, pe meleagurile Guberniei Riazan și în județul limitrof Tuia putea fi întâlnit un nevoitor care își luase asupra sa această grea faptă de asceză; era preotul Teofilact Avdeev, nebunul pentru Hristos.

Făcând investigații în arhiva unei mari mănăstiri rusești, mare și prin puterea duhului, am găsir mi caiet în care o mână de călugăriță, rămasă pentru mine necunoscută, a lăsat scris câte ceva din viața acestui mare nevoitor și văzător cu duhul.

Joan Kovalеvski

Sfântii Trei Ierarhi

Pe Sfinții Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, îi sărbătorim laolaltă în data de 30 ianuarie, ca pe cei mai mari învățători și păstori ai Bisericii. Viața lor sfântă și învățăturile lor alcătuiesc dreptarele Ortodoxiei, vrednice de toată lauda și încrederea. Este o dovadă limpede că este rătăcire să nu crezi ca ei.

Ei arată la treapta cea mai înaltă „calea cea împărătească” în Biserica Ortodoxă. Și pentru că, pe lângă darul talmăcirii Sfințelor Scripturi, ei s-au învrednicit și de înalta treaptă a arhieriei, sunt cunoscuți îndeobște sub numele de Sfinții Trei Ierarhi.

Pomenirea aparte a Sfântului Vasile se face la 1 ianuarie, a Sfântului Grigorie Teologul la 25 ianuarie, iar a Sfântului Ioan Gură de Aur la 27 ianuarie și la 13 noiembrie. Astăzi prăznuim roadele pe care multa lor strădanie le-a adus Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos.

Sfinții Trei Ierarhi au trăit cam în aceeași vreme, adică în veacul al patrulea, și toți trei au adus Ortodoxiei chezașia și strălucirea sfințeniei unor oameni cu înaltă știință de carte, cunoscând ei atât adâncurile învățaturii lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi, moștenite de la Sfinții Apostoli, cât și prețuind, ceea ce era bun în știința și filosofia vremii lor.

Contextul în care au trăit Sfinții Trei Ierarhi

Sfinții Trei Ierarhi au trăit în anii când Biserica, abia scăpată din prigonirile sângeroase ale împăraților romani, ajunsese primejduită de erezii, adică de abaterile de la dreapta credință.

Din cauza mulțimii învățăturilor greșite ce se iviseră, Sfinții Trei Ierarhi au dus o luptă grea și neîncetată pentru adevărata înțelegere, pentru păzirea dreptei credințe apostolice, cu privire, îndeosebi, la dogma Sfintei Treimi, cea mai de seamă taină a credinței creștine.

Fiind toți trei mari Ierarhi ai Bisericii, au folosit amvonul, dar fiecare în felul său.

Sfântul Vasile cel Mare

Sfântul Vasile cel Mare a fost totodată păstor al mirenilor, dar și mare îndrumător al călugărilor. Cele mai vestite cuvântări ale lui, din amvon, sunt tâlcuirile la Cartea Facerii și tâlcuirile la Cartea Psalmilor. Cât privește rânduielile date de el călugărilor, acum 16 veacuri, ele dăinuiesc și astăzi. Vrednic de însemnat este locul pe care Sfântul Vasile îl dă muncii, alături de rugăciune, în viața călugărilor.

Cu adevărat, învățător al mirenilor, el unește cuvântul cu fapta, chemând pe cei bogăți să sprijine așezămintele creștine întemeiate de el pentru ajutorarea săracilor, a bolnavilor, a tuturor celor slabi și neputincioși din cetate.

Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Ioan Gură de Aur s-au străduit și cu înfrumusețarea și desăvârșirea Sfintei Liturghii din timpul lor, lăsând Bisericii Răsăritene cele două Liturghii care le poartă numele și care se săvârșesc în Biserica Ortodoxă până astăzi.

Sfântul Grigorie Teologul

Și Sfântul Grigorie de Nazianz a folosit puterea cuvântului în chip minunat.

Orator înnăscut, poet și mare teolog, Sfântul Grigorie și-a câștigat renumele de „Cuvântătorul de Dumnezeu”, adică „Teologul”, tâlmăcind pe înțelesul oamenilor din timpul său, taina Sfintei Treimi.

Chemat la Constantinopol, cetate care căzuse atât de mult în rătăcirea lui Arie, încât nu mai rămăsese în ea decât o singură biserică ortodoxă, biserica Învierii, după cinci ani de cuvântări în această biserică, starea lucrurilor s-a răsturnat și în toată capitala nu mai era decât o singură biserică a adeptilor lui Arie, toate celelalte redevenind ortodoxe.

Pentru aceasta a și fost ales arhiepiscop al Constantinopolului. Puțini teologi au ajuns la înălțimea și la adâncimea teologiei lui. Cele mai vestite dintre cuvântările lui sunt Cele cinci Cuvântări Teologice, ținute de el în biserica Învierii din Constantinopol.

Sfântul Ioan Gură de Aur

În ceea ce privește pe Sfântul Ioan Gură de Aur, acesta a folosit amvonul mai ales pentru învățarea mirenilor, chemându-i pe toți, de la cei mai smeriți, până la cei mai semeți, la pocăință și la milostenie, îmbărbătându-i și dojenindu-i, dând ca pildă viața sa de nevoință, dar și de dârză bărbăție.

A fost socotit cel mai iscusit predicator pe care l-a avut Biserica. Drept mărturie a cuvântărilor lui, el a lăsat Bisericii Tâlcuirea Evangheliei după Matei și Tâlcuirea celor 14 Epistole ale Sfântului Apostol Pavel. Tâlcuirile lui sunt o adevărată Evanghelie practică.

În sfârșit, Sfinții Trei Ierarhi s-au asemănat între ei și prin slăbiciunea lor trupească. Toți trei au avut o sănătate plăpândă, îndurând cu răbdare numeroase neputințe și boli. În slăbiciunea vasului lor trupesc sălășluia însă tăria cea neasemănată a Duhului și cuvântul lor era unit cu fapta.

Împodobiți cu asemenea daruri, Sfinții Trei Ierarhi au fost mult cinstiți în toată lumea creștină, dar mai ales în Împărăția dreptcredincioasă de răsărit, atât de mult, încât, în chip neașteptat, cinstirea lor a ajuns o pricină de dezbinare între credincioși, la sfârșitul veacului al XI-lea și începutul veacului al XII-lea, pe vremea când în

Constantinopol cârmuia cucernicul împărat Alexie I Comneanul (1081-1118).

Cinstirea Sf. Trei Ierarhi – pricină de dezbinare

Erau unii dintre creștini care-l socoteau pe Sfântul Vasile mai mare, întrucât a unit, ca nimeni altul, cuvântul său cu fapta. Alții, coborându-l pe acesta și pe Sfântul Ioan Gură de Aur, îl socoteau fruntaș al lor pe Sfântul Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu, atât pentru frumusețea cuvintelor lui, cele dulci ca mierea, cât și pentru puterea și adâncimea gândului.

Alții dădeau întâietate Sfântului Ioan, cel „cu gura de aur”, mai iscusit la cuvânt decât toți și îndemnător la pocăință. Și neînțelegerea ajunsese atât de mare, încât creștinii se împărțiseră între ei.

Ajungând cinstirea lor piatră de poticnire, Sfinții n-au răbdat o dezbinare ca aceasta. De aceea, s-au arătat mai întâi câte unul, apoi toți trei laolaltă, unui arhieru înțelept, care păstora în acea vreme cetatea Evhaitelor, anume Ioan, și i-au grăit așa:

După cum vezi, noi la Dumnezeu suntem una și nici o vrajbă nu este între noi. Fiecare din noi, la timpul său, îndemnați de Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi unul întâi și altul al doilea. De chemi pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, sculându-te, poruncește celor ce se învrăjdesc să nu se mai certe pentru noi. Că nevoița noastră, cât am fost în viață și după moarte, a fost să împăcăm pe oameni și să aducem pace și unire în lume. Așadar, fă-ne praznic la toți trei într-o singură zi și înștiințează despre aceasta pe creștini, că noi, în fața lui Dumnezeu, suntem una.

Ascultând porunca lor, Ioan mitropolitul Evhaitelor, a rânduit pomenirea laolaltă a Sfinților Trei Ierarhi, pe 30 ianuarie, în vremea împăratului Alexie I Comneanul, adunând, ca într-un singur glas, cele trei chemări ale Ortodoxiei: chemarea călugărească a Sfântului Vasile cel Mare, înalta teologie a Sfântului Grigorie Teologul și evanghelia practică a Sfântului Ioan Gură de Aur.

(sursa: Basilica)

Cuvinte de folos de la Sfinții Trei Ierarhi

Sfântul Vasile cel Mare:

Liniștea este începutul curățirii sufletului.

Să imiți pământul, omule, și să rodești ca el. Să nu te arăți mai rău decât el, cel neînsuflețit. Deoarece acela nu scoate roade pentru propria sa desfătare, ci ca să-ți slujească ție, în timp ce rodul bunătății pe care îl faci tu, îl aduni pentru tine.

Mulțumirea cu puțin este singura comoară care nu se sfârșește niciodată.

Se întâmplă adeseori ca prietenii noștri să lucreze spre pierzarea noastră, iar vrășmașii noștri spre binele nostru.

Sfântul Grigorie Teologul:

Nu-ți întinde mâinile tale la Cer, ci la mâinile săracilor. Dacă îți vei întinde mâinile la cele ale săracilor, vei apuca vârful Cerului.

Este bine să biruim obrăznicia cu bunătatea și să-i facem mai buni pe cei care ne nedreptățesc, pe care îi suportăm atunci când suferim din pricina lor.

Atâta vreme cât te afli în fericire și ești bogat, ajută pe cel care suferă. Nu aștepta să suferi și tu ca să înveți cât de mare rău este neomenia și cât de mare bunătate este milostivirea față de cei care au nevoie.

Să nu dorești slava deșartă, deoarece este mai bine să fii cineva, decât să crezi că ești. Dacă însă ești nesățios, să nu urmărești slava omenească, căci cu ce se folosește maimuța atunci când aude că este numită leu?

Sfântul Ioan Gură de Aur:

Vrei să te asculte femeia, așa cum ascultă Biserica de Hristos? Atunci străduiește-te și tu să te îngrijești de ea precum Hristos face pentru Biserică. Și dacă va trebui să-ți dai viața pentru ea sau să te ostenești de multe ori peste putere

sau să suferi și să pătimești multe, să nu le eviți. Deoarece nu trebuie să uiți că, deși vei suferi toate acestea, în esență nimic nu ai făcut, în comparație cu cele pe care le-a făcut Hristos pentru Biserică.

Nu este bogat cel care stăpânește multe, ci acela care nu are nevoie de nimic. Căci care este folosul celui care stăpânește întreaga lume, dar trăiește în mai multă mâhnire decât cel care nu are nimic? **Așezarea lăuntrică este cea care îi face pe oameni bogați sau săraci**, iar nu posedarea banilor sau lipsa lor. Este cu neputință să ne mântuim fără cercetarea Sfințelor Scripturi.

Dragostea îl vede pe celălalt ca pe sine însuși și consideră cele ale ei ca fiind de obște pentru toți. Dragostea face din sărăcia aproapelui propria ei preocupare. Dragostea întinde masă de obște pentru toți, bogați și săraci, înțelepți și simpli. Sfântul Grigorie despre Sfântul Vasile cel Mare: **„Cuvântul său răsuna ca tunetul, pentru că viața lui strălucea ca fulgerul”**.

*Extras din „Picături de înțelepciune”,
trad. din limba greacă de ieroschim. Ștefan Nuțescu*

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

St Nicholas Romanian Church, NY